

Jednoho ospalého nedělního odpoledne postával před domem u aleje muž v tmavém dlouhém kabátě. Nezaparkoval auto, neprijel taxikem. Nikdo ze sousedů ho neviděl přicházet po chodníku. Jednoduše se tam objevil, jako by vkročil mezi dva stíny.

Muž přistoupil ke dveřím a zvedl pěst, aby zabušil.

Jude seděla na koberečku v obývacím pokoji a jedla gumové rybí prsty ohřáté v mikrovlnce, které namáčela do nevábného kečupu. Její dvojče Taryn podřimovala na gauči, schoulená do klubíčka kolem deky a s palcem v puse zapatlané od ovocného punče. Na druhém konci gauče jejich starší sestra Vivienne civěla na televizní obrazovku, své tajuplné zúžené zorničky upírala na kreslenou myš, která prchala před kreslenou kočkou. Když to vypadalo, že kočka myš chytí, Vivienne se rozesmála.

Vivienne byla jiná než ostatní starší sestry, ale sedmiletá Jude a Taryn, které se svými hnědými střapatými vlasy a srdcovitými

obličejí byly od sebe k nerozeznání, také nepatřily k typickým mladším sestrám. Vivienniny oči a špičky uší ochmýřené jemnou srstí nepripadaly Jude o nic zvláštnější než být zrcadlovou verzí někoho jiného.

A jestli si někdy všimla, že si ostatní děti v okolí nechtějí s Vivi hrát nebo že o ní rodiče mluví tichým, ustaraným hlasem, nepřikládala tomu žádnou důležitost. Dospělí jsou pořád ustaraní, neustále si něco šeptají.

Taryn si zívla, protáhla se a přitiskla tvář k sestřině kolenu.

Venku svítilo slunce a svým žářem rozpalovalo asfalt na příjezdových cestách. Vzduchem se neslo hrčení sekaček na trávu a křik dětí cákajících se v zahradních bazéncích. Otec byl v kůlně, kde měl svou kovárnu. Matka v kuchyni připravovala hamburgery. Všude vládla nuda. Všude panoval klid.

Když se ozvalo zaklepání, Jude vyskočila a šla otevřít. Doufala, že přijela nějaká z kamarádek z ulice, která s ní bude hrát videohry nebo si s ní po večeři půjde zaplavat.

Před prahem však stál vysoký muž a zlostně se na ni díval. Navzdory horku měl na sobě dlouhý hnědý plášť. Boty měl pobité stříbrem, a když překračoval práh, dutě zazvonily. Jude se mu podívala do zastíněné tváře a zachvěla se.

„Mami!“ vyjekla. „Mááámííí! Někdo tady je.“

Z kuchyně vyšla její matka a otřela si ruce do džínů. Když pohlédl na muže, zbledla. „Běž k sobě do pokoje,“ vybídla Jude ustrašeným hlasem. „*Hned!*“

„Či je to dítě?“ zeptal se muž a ukázal na Jude. Mluvil se zvláštním přízvukem. „Tvoje? Jeho?“

„Ničí.“ Matka se na Jude ani nepodívala. „Není to ničí dítě.“

Nebyla to pravda. Jude a Taryn jako by vypadly tátovi z oka. Všichni to říkali. Jude udělala pár kroků ke schodům, ale nechtěla být sama v pokoji. Vivi, pomyslela si. *Vivi bude toho vysokého pána znát. Vivi bude vědět, co dělat.*

Ale Jude se nedokázala pohnout z místa.

„Viděl jsem spoustu nemožných věcí,“ pronesl muž. „Viděl jsem žalud, který nespadol z žádného dubu. Viděl jsem jiskru, která nevěšla z plamene. Ale něco takového jsem ještě neviděl: mrtvou ženu, která žije. Dítě zrozené z ničeho.“

Matka nevěděla, co na to říct. Napětím se celá třásla. Jude ji chtěla vzít za ruku a stisknout ji, ale neodvážila se.

„Když mi Balekin řekl, že tě tady najdu, nevěřil jsem mu,“ pokračoval muž jemněji. „Kosti pozemské ženy a nenarozeného dítěte v ohořelých zbytcích mého sídla byly přesvědčivé. Víš, jaké to je, vrátit se z bitvy a najít svou ženu a svého jediného potomka mrtvé? Zjistit, že celý tvůj život shořel na prach?“

Matka zavrtěla hlavou, ale nebyla to odpověď, spíš ze sebe chtěla jeho slova setřást.

Přistoupil k ní o krok blíž, ona o krok ustoupila. Muž neměl jednu nohu v pořádku. Pohyboval se ztuhle, noha ho asi bolela. Světlo ve vstupní hale získalo jiný nádech. Jude si všimla zvláštního nazelenalého odstínu jeho kůže i velkých spodních zubů, které se mu do úst téměř nevešly.

Všimla si, že má stejné oči jako Vivi.

„Nikdy jsem s tebou nemohla být šťastná,“ řekla matka. „Tvůj svět není pro lidi jako já.“

Vysoký muž se na ni dlouze zadíval. „Přisahala jsi,“ řekl konečně.

Zvedla bradu. „Tu přísahu jsem zrušila.“

Muž pohlédl k Jude a jeho výraz ztvrdl. „Jakou cenu má slib smrtelné ženy? Myslím, že odpověď znám.“

Matka se otočila. Sotva se na dceru podívala, Jude utekla do obývacího pokoje.

Taryn pořád spala. Televize byla pořád zapnutá. Vivienne na ni pohlédla přivřenýma kočičíma očima. „Kdo přišel?“ zeptala se. „Slyšela jsem hádku.“

„Nějaký strašidelný chlap,“ vyhrkla Jude bez dechu, jako by utíkala. Srdce jí zběsile tlouklo. „Máme jít nahoru.“

Jude bylo jedno, že matka poslala nahoru jenom ji. Sama tam nepůjde. Víví se s povzdechem zvedla z gauče a zatřásla s Taryn. Ta ospale vykročila za sestrami.

Zamířily ke schodům potaženým kobercem, ale vtom Jude uviděla, že do domu vešel ze zahrady její otec. V ruce držel sekeru – poměrně věrnou repliku zbraně, kterou kdysi objevil v muzeu na Islandu. Vidět otce se sekerou nebylo nic divného. Společně s kamarády byli nadšenci do starých zbraní, rád hovořil o „hmotné kultuře“ a trávil spoustu času nad svými náčrtý prapodivných čepelí. Zvláštní byl ale způsob, jakým sekeru držel, jako by se jí chystal...

Otec se rozmáchl sekerou proti vysokému muži.

Nikdy na své dcery nevztáhl ruku, aby je zkontroloval, ani když se dostaly do vážných malérů. Nikdy by nikomu neublížil. Nikdy.

A přesto. A přesto.

Ostří sekery prolétlo těsně kolem muže a zaseklo se do zárubně.

Taryn pronikavě zaskučela a přitiskla si dlaně k ústům.

Vysoký muž tasil zpod koženého pláště zahnutou čepel. Meč, jako z pohádkové knížky. Otec se snažil vytáhnout sekeru ze dřeva, když vtom mu meč zajel do břicha. Muž ho zarazil šikmo vzhůru. Ozval se zvuk, jako když zapraskají klacky pod nohama, a zvířecí výkřik. Otec klesl na koberec v předsíni, který dívky nikdy nesměly zablátit, jinak by je matka hubovala.

Koberec začínal rudnout krví.

Matka vykřikla. Jude vykřikla. Taryn a Vivi vykřikly. Všechny křičely, až na vysokého muže.

„Pojď ke mně,“ řekl a pohlédl zpřímá na Vivi.

„Zrúdo!“ zařvala matka a zamířila ke kuchyni. „Je mrtvý!“

„Neutíkej ode mě!“ varoval ji muž. „Ne potom, co jsi udělala. Jestli znovu utečeš, přísahám, že...“

Ale matka utíkala. Už byla skoro za rohem, když ji svým mečem zezadu probodl. Zhroutila se na linoleum a rozhozenýma rukama strhla z lednice několik magnetů.

Vzduchem se plížil kovový pach čerstvé krve. Pach připomínající vlhké drátěnky, kterými matka čistívala připálené pánve.

Jude se rozběhla k muži, bušila mu pěstmi do hrudi, kopala ho do nohou. Nebála se. Ani nevěděla, jestli vůbec něco cítí.

Muž jí nevěnoval žádnou pozornost. Dlouhou dobu jen tak stál, jako by sám nemohl uvěřit tomu, co udělal. Jako by si přál těch pět minut vrátit zpátky. Pak si klekl na jedno koleno a chytil Jude za ramena. Přišpendlil jí paže k tělu, aby na něj nemohla dál útočit, ale ani se na ni nepodíval.

Upíral pohled na Vivienne.

„Vzali mi tě,“ řekl jí. „Přišel jsem, abych tě odvedl tam, kde je tvůj pravý domov, do Elfhame, Země vil pod kopcem. Tam budeš obklopena bohatstvím, o jakém se ti nikdy nesnilo. Tam budeš mezi svým Lidem.“

„Ne,“ odpověděla Vivi ponurým hlasem. „Nikam s tebou neodejdu.“

„Jsem tvůj otec,“ řekl příkře, jako když práskne bič. „Jsi má dědička a má krev a poslechneš mě v tomhle i všem ostatním.“

Nepohnula se, ale zařála zuby.

„Ty nejsi její otec,“ zakřičela Jude na muže. Měl sice stejné oči jako Vivi, ale nechtěla si to připustit.

Stiskl jí paže silněji a Jude přidušeně vypískla, ale dál mu vzdorovala pohledem. V soutěži upřených pohledů by zabodovala.

Uhnul jako první. Podíval se na Taryn, která klečela a vzlykala. Třásla matkou, jako by ji chtěla vzbudit. Matka se nepohnula. Matka i otec byli mrtví. Už se nikdy nepohnou.

„Nenávidím tě,“ prohlásila Vivi natolik surově, že jí Jude v duchu blahopřála. „Vždycky tě budu nenávidět. To přísahám.“

Kamenný výraz v mužově tváři se nezměnil. „Přesto půjdeš se mnou. Připrav i ty dvě malé. Sbal jen to nejnnutnější. Vyrážíme před setměním.“

Vivienne zvedla bradu. „Nech je na pokoji. Vezmi mě, jestli musíš, ale je ne.“

Muž se na Vivi upřeně podíval a pak si pohrdlivě odfrkl. „Chceš přede mnou své sestry ochránit? Tak řekni, kam bys je nechala jít?“

Vivi neodpověděla. Neměly žádné prarodiče, nikoho z rodiny, kdo by ještě žil. Nebo alespoň nikoho neznaly.

Muž znovu pohlédl na Jude, pustil ji ze svého sevření a vstal. „Jsou to potomci mé ženy a jsem za ně zodpovědný. Možná jsem krutý, možná jsem monstrem a vrah, ale před svými povinnostmi neutíkám. A ty bys jako nejstarší také neměla.“

Když se o mnoho let později Jude v duchu vracela k událostem toho dne, nemohla si vybavit chvíli, kdy si balily věci. Jako by celou tu hodinu smazal šok. Vivi musela někde najít tašky, dát do nich jejich oblíbené knížky, nejmilejší hračky a také fotky, pyžama, bundy a trička.

Nebo si Jude zabalila své věci sama. Nebyla si jistá.

Nedokázala pochopit, jak to dokázaly, když o patro níže vychládala těla jejich rodičů. Už si nedokázala vzpomenout, jaký to byl pocit, a jak roky mýjely, už se do té situace neuměla vžít. Hrůznost vražd časem vybledla. Vzpomínky na onen den se zamlžily.

Když vyšly před dům, na trávníku se pásł černý kůň. Měl velké něžné oči. Jude by se mu nejradši vrhla kolem krku a zabořila mu uplakanou tvář do hedvábné hřívy. Než to mohla udělat, vysoký muž si ji přehodil přes sedlo jako náklad a totéž udělal s Taryn. Vivi posadil za sebe.

„Drž se,“ vyzval ji.

Celou cestu do Země víl Jude a její sestry plakaly.

VZemi víl nejsou rybí prsty, kečup ani televize.